

anset det for ganske nødvendigt at hidføre en Afgørelse i Tinget. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til det Højtsings velvillige og hurtige Behandling.

Dalsgaard: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag. Der har jo i den senere Tid været en meget generende Mangel paa Skillemønt her i Landet; i Sporvogne f. Eks. har man af og til ikke en Gang kunnet faa en Enkroneseddell byttet. Denne Mangel tilsigter Lovforslaget at afhjælpe paa en, som jeg synes, god Maade, i hvert Fald paa en saadan Maade, at de nye Mønter ikke frister til, at man skulde indsmelte dem. Lovforslaget hviler paa en foreløbig Aftale med Norge og Sverige om en Forandring af Møntkonventionen mellem de tre nordiske Riger, saaledes som det er oplyst af den højtærede Finansminister, og som det ogsaa fremgaar af Lovforslagets Motiver, og jeg kan anbefale det til hurtig Vedtagelse uforandret.

Schovelin: Det ligger i Begrebet Skillemønt, at det kun er et Pengerepræsentativ og ikke egentlige Penge, og at det derfor kommer mindre an paa Stoffet. Under disse Omstændigheder kan man fra vor Side af de Hensyn, som den højtærede Finansminister har paapeget, gaa med til, at Skillemønt herefter i Stedet for af Sølv udmøntes paa den Maade, som her er foreslaaet. Det synes mig en Mangel, at man ikke vil tage 50 Øren med; den nævnes dog i Lovforslaget, og enhver, der rejser i Sverige og Norge, ved, at det er en overmaade bekvem Mønt, som i mange Maader kan tjene den daglige Omsætning paa heldig Vis. Det vilde ogsaa have været af stor Betydning, om man kunde have afløst de modbydelige og væmmelige Enkronesedler, som Nationalbanken har paaprakket Befolkningen, med nogle Mønter, som man kan have i Portemonnæen og i det hele taget have mellem Fingrene, uden at de gaar haabløst i Stykker. Det er i det hele taget meget tvivlsomt, om hele denne Udstedelse af Kronesedler kan siges at stemme med Nationalbankens Oktroj eller med et sundt Pengevæsen; skulde saadanne Sedler udstedes, burde det ikke være af Nationalbanken, men af Staten.

Det er jo et trist Syn for enhver Dansk, naar han kommer til Sverige, at se, hvor rigeligt Sverige er forsynet med dansk Skillemønt, hvorledes man der saa

at sige hver Gang, man faar Penge igen, faar Haanden fuld af dansk Sølvønt, 25 Ører, 10 Ører, 1 Kroner og 2 Kroner. Det blev nævnt af den højtærede Finansminister, at dette hænger sammen med Disagioen, og Disagioen er atter en Følge af den slette Møntpolitik, som er ført her i Landet, og som her giver sig et ganske haandgribeligt Udtryk. Jeg er ikke sikker paa, at Kobber ikke ogsaa er et Metal, som kan tænkes at stige stærkt, saa man kunde opleve en Gang til at se vore Penge forsvinde til Sverige, som i pengelig Henseende i Modsætning til Danmark under Krigen har været et velstyret Land.

I øvrigt kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at det er ganske ejendommeligt at se, at medens alt, hvad der har Betydning og Interesse for Danmark af den skandinaviske Møntkonvention, er forsvundet under den vise Styrelse, som Danmark har haft, er der dog en Rest tilbage. Man vil altsaa opretholde den skandinaviske Møntkonvention for Skillemøntens Vedkommende, naar det drejer sig om en Forringelse af Skillemøntens Metalindhold. Dette er mig da et skønt Bevis paa, hvorledes man under et talentløst Styre kan bringe det saa vidt, at alt, hvad der er væsentligt, forsvinder, og kun, hvad der er uvæsentligt, bliver tilbage.

Harald Jensen: Naar jeg undtager den ærede sidste Talers Udtalelser om „den slette Møntpolitik“, og hvad dertil hører, kan jeg i eet og alt slutte mig til de foregaaende Talere med Hensyn til Anbefaling af det foregaaende Lovforslag. Det er rigtigt nok, at det har været overordentlig pinligt for Befolkningen at mangle Skillemønt, og det har ført til mange ejendommelige Forhold. Det er ikke alene i Sporvognene, som der er blevet sagt, at det kniber med at faa byttet, men rundt omkring lider man betydeligt under Mangelen. Det kan somme Tider være behageligt for en fattig Mand, naar han kommer ind til en handlende, og den handlende siger: Jeg maa hellere have Pengene til gode — for saa beholder den fattige Mand Pengene, men det kan ogsaa hænde, at den handlende tager mod Pengene og siger: Saa har De saa og saa meget til gode, og det er ikke saa rart for den fattige Mand. Mangelen paa Skillemønt fører til ganske vidunderlige Forhold. Jeg stod forleden Dag i et Apotek og saa, at en Mand, der skulde have 15 Øre tilbage, fik Valget mellem et Frimærke og et Sporvognsmærke, som man bruger det i Aarhus.